

Tak jsem po dlouhém přemýšlení udělal rozhodnutí přihlásit se na závod Bohemia Divide. Pojede se už 9. ročník a já jsem se tomuto závodu stále vyhýbal. Termín je vždy konec září až začátek října a ve mně vždy vzbuzoval obavy – špatné počasí, zima, brzy tma a ráno pozdě světlo. Nakonec jsem nevydržel a rozhodl se, že to alespoň jednou zkusím.

Dopravu na start zařídil kamarád Petr Tichý s manželkou. Jeli jsme autem v pátek odpoledne. Čtyři závodníci (Petr Tichý, Petr Obrázek, Jana Mílová a já) a řidička pro odvoz auta Martina Tichá. Cesta byla náročná, hlavně přes Prahu. Ve Vyšším Brodě jsme se ubytovali a ještě jsme stihli závěr večerního předstartovního dýchánku u ohně. Mně se moc nechtělo, ale když šli všichni... Nakonec jsem byl rád, protože tam bylo hodně známých tváří. Startovní listina je docela mezinárodní: Česká republika, Slovensko, Německo, Belgie, Anglie, Polsko, Rakousko, Itálie.

26.9.2026 - den 1. sobota, 12:00hod.

Start na náměstí ve Vyšším Brodě. Dav zhruba 160 cyklistů s naloženými koly objíždí náměstí a mizí do kopců jako dlouhý pestrobarevný had. Peloton se postupně roztahuje a mezery mezi závodníky se zvětšují. Jedu si sám své tempo a snažím se nenechat se strhnout tempem ostatních. Začátek je nádherný. Počasí příjemné, je chladno, ale svítí sluníčko. Příjemné cyklistické počasí. Brzy přejíždíme hranici do Rakouska a já jsem nadšený. Přesně tohle na horách miluji.

Jedeme po pěkných šotolinových cestách úžasnou upravenou krajinou. Osluněné louky, malebná stavení. Projíždím přes nejjižnější bod ČR zpět do České republiky a odtud už směřuji k severu, k nejsevernějšímu bodu ČR

V dálce straší Klet'

zvanému Nordkap. Doma jsem slíbil, že pojedou opatrně a vrátím se zdravý. Nicméně závod je závod, a já ztrácím brzy pud sebezáchovy. Z riskování mě vyléčí pohled na párek Německých cyklistů. Prohnali se kolem mě a kousek přede mnou to na šotolině jeden položil. Projíždím Horní a Dolní Dvořiště a najednou je přede mnou nádherný výhled do údolí na hrad Rožmberk. První den závodu se většinou nedostávám k focení, pohltní mě závodní atmosféra a nechci zastavovat. Teď, doma, mě to mrzí, protože to byl nádherný pohled. Na 45km začínám pociťovat mou klasickou únavovou krizi prvního dne. Vždy první den to na mě

sedne a říkám si, co tady vlastně dělám. Na 50.km v Rožmitále na Šumavě mě vyděsí křeč. Tentokrát jsem svědomitě týden před závodem pil magnézium a nějak to nepomohlo. Křeč začala v horní části pravého stehna a táhla se přes podkolení až do lýtky. Několikrát musím zastavit a protahovat nohu. Stále se to vrací. Dávám si dvě porce Magne B6 a jsem z toho hodně rozladěný. Dojždím do Zlaté Koruny, kde si dávám hnusnou česnečku a sypu do ní „kilo“ soli. Nevím, jestli pomohlo magnézium, česnečka nebo následující pěší tlačení na Klet' (nejvyšší místo tratě 1087m), ale noha se uklidnila. Dojel jsem Katku Ludvíkovou s dcerou Natálkou. Jedou spolu a já se rád připojím. Chceme dojet do prvního checkpointu u zámku Kratochvíle na 120.km. Pokud to stihneme do 24:00 dostaneme tradiční čerstvou kremroli. Katka oznamuje Natálce, že budeme za 5km u kremrole. Natálka má asi malou krizi, tak odsekne „mě je to u prdele“. Docela mě pobaví, připomíná mi to občasné reakce mé dcerky.

Kremroli stíháme, jsme tam asi ve 23:00. Tam se s holkami rozloučím a valím dál sám. Ujedu ještě pár kilometrů a uléhám v lese kousek před Vodňany. Je mi jasné, že musím spát mimo místa s vodními plochami. U vody je totiž hrozná zima, jinak to docela jde. Dál za Vodňany se projíždí dost velká vzdálenost mezi různými rybníky, takže tam nechci.

Ujel jsem 138km, nastoupal 3297 výšk.metrů a na cestě jsem byl od 12:00 do 23:50

27.9.2026 - den 2. neděle.

Noc mi vyšla. Vyspal jsem se krásně v teple, obavy ze zimy byly zbytečné. Vstávám klasicky ve 4:00 a daří se mi zabalit a něco pojíst během půl hodiny. Vyrážím ve 4:30. Prokličkuji ještě mrtvé Vodňany a vjíždím do rybníkové oblasti. Všude je mlha, vidím tak na 5 metrů. Světlo čelovky se od mlhy odráží. Je hrozná kosa, mrznou mi ruce i nohy. Ani prstové rukavice nepomáhají, chtělo by to zimní. Kopce tady moc nejsou, tak není jak se zahřát. Přejíždím známý Švejkův most v Putimi a pokračuji dál, stále mezi různými rybníky. Klepu se zimou. V městečku Štěkeň mě zachraňuje neoficiální podpora v rodinném domě. Venku cedule s nápisem Bohemia Divide, zastavuji a zkouším dveře. Přestože je brzy ráno, podpora funguje. Vevnitř je teplo a sedí tam Balda a Jana Mílová. Myslel jsem, že jsou daleko vepředu. Dostávám polévku a rozehrívám si ruce horkým talířem. Hned je příjemněji.

Vyrážím dál do kopce a všímám si malé rozhledny. Nevím, jestli je evidovaná jako rozhledna, ale raději ji fotím do sbírky. Doma zjišťuji, že zbytečně, evidovaná rozhledna to není. Cesty mě moc nebaví. Jsou to klasické šutračky, drncá to, zadek trpí a nohám to také nesvědčí. Navíc je to stále nahoru a dolů. Přejíždím Blatenskou pahorkatinu a v Blatné nakupuji v Lidlu zásoby. Potřebuji teplé jídlo, tak se zastavuji v zajímavé hospůdce vyzdobené historickými artefakty. Sešlo se nás tady postupně asi šest. Celý den si užívám sólo jízdu, takže setkání s kolegy je příjemné. Polévka a halušky. Dávám si k tomu Birel a Balda mě

odsuzuje, on jede na pivo. Odjíždím a za městem zastavuji na lavičce a dávám si malou desetiminutovou siestu, potřebuji si odpočinout. Projíždím okrajem Brd a jsem zklamaný. Cesty rozbité, kamenité nebo kořenové. Docela obtížná únavná jízda. Byl tam sice i kus asfaltové lesní cesty, ale nadšený z Brd jsem nebyl. Pravda ale je, že jsme projížděli jen kousek jižní části. Kousek před Rokycanami je vrch Maršál a za ním několikakilometrová hřebenová cesta. Nevím, jestli se dá říci cesta. Pro kolo to rozhodně nebylo. Jeden vystouplý kořen za druhým. Nedokážu to jet, tak raději tlačím, abych se zbytečně neunavil.

Unavený prokličkuji Rokycany a z hospůdky na mě křičí Balda s kamarády – zastav se, je to poslední možné jídlo, dál už dnes nic není. Podlehnu, najíst se stejně musím. Také si chci naplánovat další cestu, kam dojezu a kde budu spát. Sedí tady také Tonda, známý z Míli. Odchytává tady kamarády ze závodu 1000miles.

Dovolil jsem si jedno pivo a klobásu. Všichni svorně nadáváme na Maršála. Balda jede ve skupině ve třech s Vladimírem Grusmanem a Lacem Žilíkem a berou to jako velkou pařbu. Dávají několik piv a dokonce i panáky. Na kole jsou rychlejší, ale ty pauzy je brzdí. Já odjíždím raději sám, naplánoval jsem si spánek kousek před sjezdem k Berounce a navíc doufám, že mi to tam vyjde na dnešních ujetých 200km. Vyšlo to, na navigaci mám 200 ujetých km a vypadá to na příjemný les. Odjíždím 50m od trasy, aby mě nebudili projíždějící. Uléhám v listnatém lese a ve 22:30 usínám.

Ujel jsem 200km, nastoupal 3030 výšk.metrů a na cestě jsem byl od 4:30 do 22:15

28.9.2026 - den 3. pondělí.

Noc mi vyšla skvěle. Bylo teplo, jen měsíc byl asi v úplňku, a strašně svítil. Musel jsem si zakrýt oči. Ráno brzy balím a opět se mi podaří vyjet včas ve 4:30. Noční sjezd k Berounce byl zajímavý. Prudký sjezd po kamenech při světle čelovky a nutném hlídání navigace je docela o ústa. V jedné části jsem trochu bloudil. Ve tmě a v hustém

lese se řídit pouze čarou v navigaci je problém. Popadané stromy, husté houštiny a několikrát přelézání Radubického potoka je náročné. Motám se tam roštím, žádná pěšinka není vidět. Konečně jsem našel Berounku a myslel jsem, že je to nejhorší za mnou. Nebylo. Chvilku marně hledám, kam mě čára v navigaci vede. Jezdím ve tmě na křižovatce cest sem a tam, až si nakonec všimnu nějakých schodů vedoucích vzhůru do temného lesa. Schody ještě ušly, ale pak začal očištec. Horolezení po prudkém svahu, kolmo na husté vrstevnice. Každých pět metrů zastavuji, abych nabral sílu. Je to nekonečný výstup.

Nadávám nahlas, abych si ulevil. Dorážím do Zvíkovce, přejíždím po mostě Berounku a pokračuji údolím Javornického potoka. Čeká mě asi 8 brodů. Honza Švarcbach (organizátor) nás před nimi varoval. Některé jdou prý přelézt po kládách, ale je prý lepší je projet. Dávám na jeho radu, kládu zkusím jednou, a není to nic moc. Pak už raději jezdím. Docela bez problémů, pouze v jednom se mi uprostřed zaseklo kolo a musel jsem šlápnout do pedálů, abych vyjel z vody. Bohužel, vody bylo více, než jsem myslel, takže jsem nohy v dolní úvratí protočil skrz vodu.

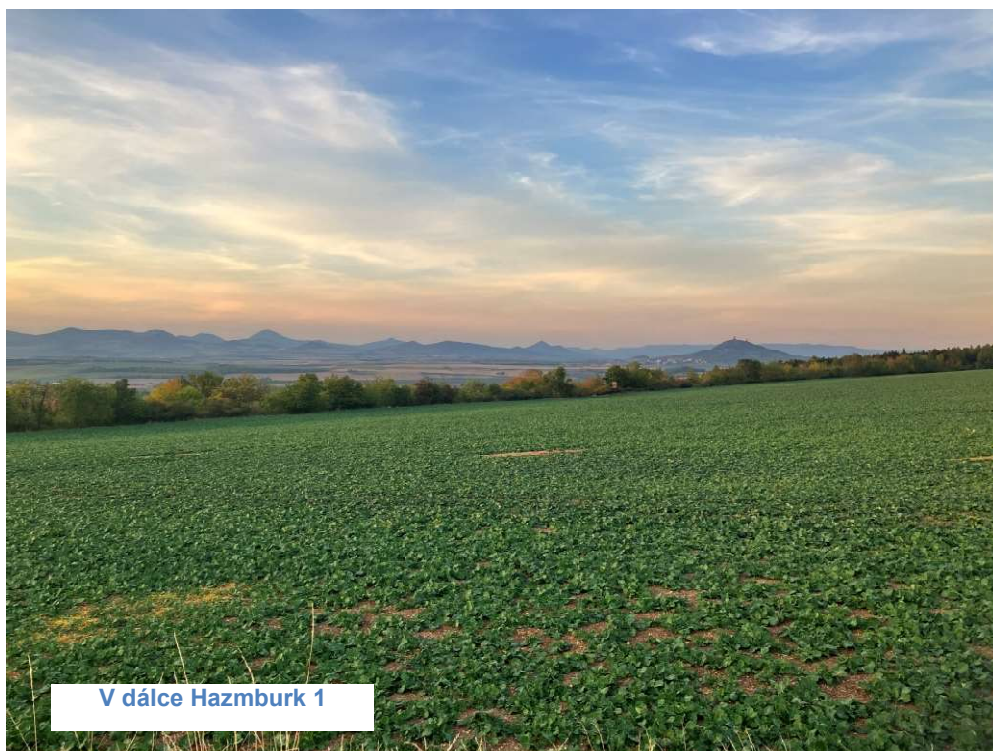
Mokro v botách v ranní zimě nebylo příjemné. Dojíždím do Chříče, kde máme od organizátorů slíbený nápoj (pivo) zdarma. Jsem tady ale brzy ráno, takže nic. Zase sjíždím do údolí Javornice a čekají mě další brody. Tentokrát jsou někde i mostky. Vystoupám v 8:00 na zříceninu Krakovec a podávám hlášení domů. Jsem v pořádku, pouze unavený a promrzlý. Přijíždím do Rakovníka po asfaltových odpočinkových cyklostezkách. Trasa tady dělá okruh centrem. V mé staré navigaci nepoznám, kterým směrem mám okruh jet. Zvolím směr proti hodinovým ručičkám. Samozřejmě špatně, jedu v protisměru a potkávám zase Baldu, který jede správně. Na směru ale nezáleží, tak si dokončím svůj okruh a

na výjezdu z Rakovníku vidím v dálce Baldu a spol. Nehoním je. Dojíždím až v Mutějovicích, u Podžbánského pivovaru. Je 10:45, čas na oběd. Vaří od 11:00, ale objednávku přijímají. Dávám si „dietní“ trhané vepřové maso v tortile a výborné pivo. Celý závod jedu v podstatě sám, svým tempem tak, jak to mám rád. Takže po jídle vyrážím zase sám. Občas mám kluky na dohled, ale nehoním se. Projíždím zříceninu hradu Pravda. Nevím proč, ale čekal jsem, že od Rakovníka, kolem Loun na Litoměřice to bude pohodová rovina. Nebyla. Trasa vedla napříč přes všechna možná údolí. Vytlačit kamenitou cestou nahoru, po kamenech to opatrně sjet a přede mnou další stěna k přezení. Stále dokola. Kilometry vůbec neutíkají. Kamenité cesty mě ničí. Jet se nedá, tretry na šutrech kloužou, nebo o šutry zakopávám. Vůbec mi to nechutná. Dojíždím do Zichovce, kde konečně využiji pořadatelský nápoj zdarma. Dávám si ale jen bezinkovou limonádu.

Mimo závodníků, kteří tady již jsou, nebo dojíždějí, je tady opět Tonda. Přijel si nás vychutnat na motorce. Moc se nezdržuji a vyrážím dál. Za Perucí mě potěší rozhledna Stradonka, na které jsem ještě nebyl.

Dělám dokumentaci a s blížící se tmou stoupám na Hazmburk.

V dálce Hazmburk 1

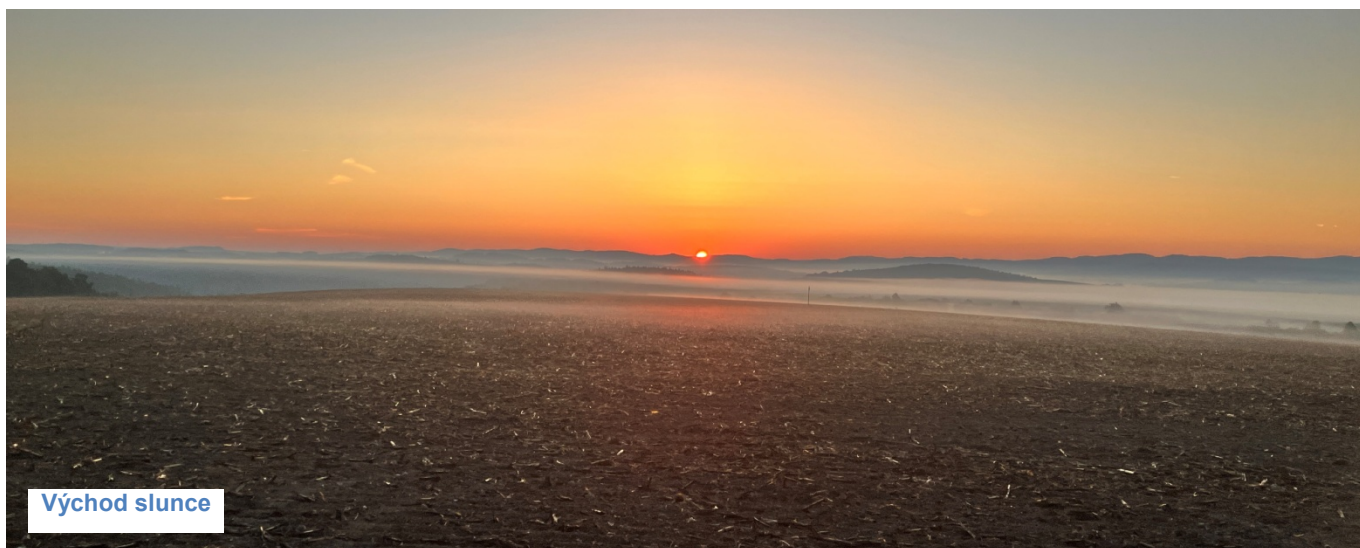
Chci ještě v noci projet Terezín a Litoměřice. Ty městské vyhlídkové okruhy mě nebaví, raději je chci projet v noci bez provozu. Z Litoměřic mě vyvádí nekonečné stoupání po silnici. Přemýšlím o spaní, ale stále nenacházím vhodné místo. Musím najít teplý les, na polích padá rosa a je tam zima. Nakonec dorážím pod Plešivec v Českém středohoří, nacházím rovné místo v listnatém lese a lezu do spacáku. Najednou se na mě vrhnou tisíce velkých černých mravenců.

Jsou všude a strašně koušou. Nejdříve je zabíjím, ruce mi páchnou jejich kyselinou. Nakonec vztekle vylézám ze spacáku, vyklepávám mravence a posouvám se o 20 metrů jinam. Uléhám, ale situace se opakuje. Jsou všude. Vraždím mravence a trápím se. Nejde to spát. Usínám vždy na chvíli mezi jednotlivými kousnutími. Mezitím kolem mě projíždí několik závodnických světýlek.

Ujel jsem 168km, nastoupal 3059 výšk.metrů a na cestě jsem byl od 4:30 do 22:30

29.9.2026 - den 4. úterý.

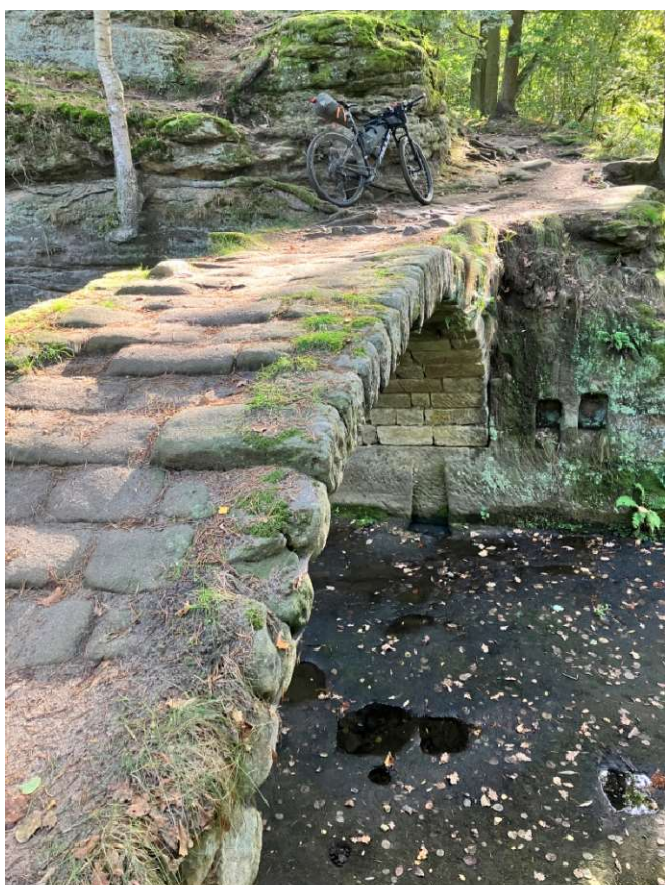
Spát to nejde, tak vylézám dříve, než obvykle. Rychle balím a na cestu vyrážím jako v mrákotách. Za 2km vidím pěkný altánek a v něm spícího závodníka. O kus dál vidím další dva, jak pokojně spí v lese bez mravenců. Udělal jsem chybu, nebyl by problém v noci dojet o kousek dál. Nadávám si, jaký jsem byl blbec, že jsem nepopojel a nezabral si altánek pro sebe.

Východ slunce

Čeká mě České středohoří, Úštěk a Českolipsko. Kraje, které docela znám. Jedu jako přiblblý z nevyspání. V Úštěku mě čeká další checkpoint s nápojem zdarma v Café Galerie Úštěk. Jsem tady ale zase brzy, takže snídani řeší vietnamský obchůdek. Posnídám na lavičce rohlíky, paštiku a zakysaný nápoj. V Ostrém musím vystoupat bez kola na Kalvárii s nádherným výhledem na Úštěk a České středohoří. Naštěstí jsem tady brzy, nejsou tady turisté, takže kolo nechávám bez obav na začátku křížové cesty. Vyběhnu nahoru, udělám fotku a rychle dolů. Cesty jsou už trochu lepší, hladší a tím šetrnější k mému zadku.

Přes Ronov mířím do Holan. Naštěstí na Ronov nemusím úplně nahoru. Kolem Holanských rybníků to znám a užívám si tu krásnou přírodu. Známou cestou jedu do Jestřebí, kde si dopřávám plnohodnotný oběd ve stylovém hostinci Venkovská usedlost. Dám si vývar s knedlíčky, výborný salát cézar a nealko pomelo-grep. Dobře najedený jedu přes Zahrádky dál, přejiždím napříč Pekelské údolí a vjíždím do České Lípy.

Za Lipou ve Sloupských skalách mě čeká zase těžký výnos kola Modlivým dolem a na Slavíček. Pískovcové schody a následný výnos kola úzkou průrvou mezi skalami po dřevěných schodech mě dost trápí, ale nakonec to zvládám. Stojí to ale dost sil.

Rád bych dnes dojel na nejsevernější bod ČR Nordkap, kde bych chtěl spát, ale kilometry nějak neubývají. V Novém Boru najednou vedle mě zpomalí auto a z otevřeného okénka mi fandí řidič. Nakonec na kopci zastaví a dává se mnou do řeči. Ptá se, jestli dnes dojezu do cíle, že Michal Ozogán to z Boru do cíle dal za 8 hodin. Já ho zklamu, nejsem Michal a navíc bych Michalovi mohl věkem dělat tatů. Říká, že by měl chuť závod také zkusit. Není nic jednoduššího, stačí se přihlásit. Ale většinou jsou to jen řeči.

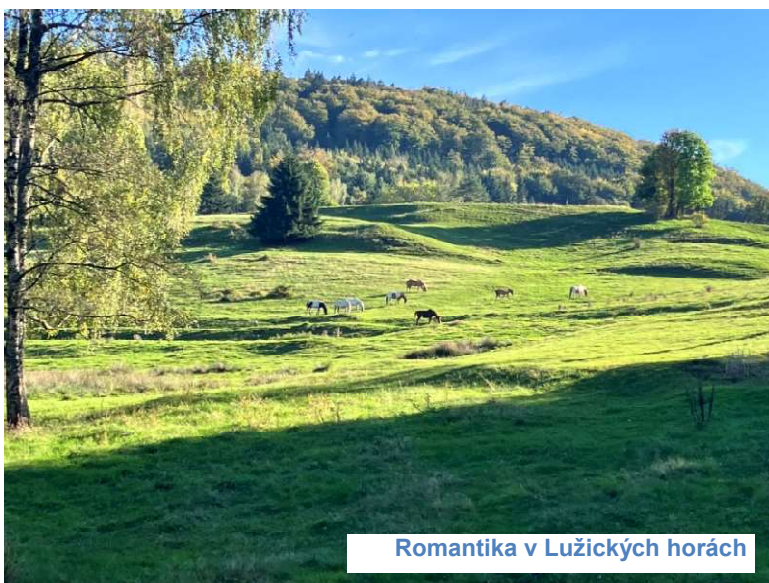

Tak tohle "miluji"

Rozloučím se, on mě roztlačí a já mířím do sedla Klíče. Závěrečný výstup do sedla je hodně drsný v kamenném poli. Potěší mě krásná studánka s chladnou vodou. Ráno je pěkná zima, ale přes den je vedro, takže ochlazení je fajn. Po Klíči mě už čeká vlaková zastávka Jedlová s restaurací. Opět pořadatelský nápoj. Tentokrát si dávám výbornou dršťkovou, tlačenko, malinovku a poctivé pivo. Nestudoval jsem si trasu dopředu, tak se obávám výstupu na Jedlovou. Naštěstí vrchol mímám. Zaskočí mě ale České Švýcarsko. Jedu už potmě a překvapuje mě množství nekonečných výjezdů a sjezdů. Alespoň, že jsou cesty hladké.

Projíždím první kousek Německa a následně Mikulášovice. V Dolní Poustevně přijíždím těsně po zavíračce na benzínku. Naštěstí mi ještě prodají pití a informují mě, že tam má dům Katka Ludvíková, která jezdí Míle. Já to vím, a říkám, že jede někde za mnou i s dcerou. Zase najíždím do Německa a po slušných cestách mířím k nejsevernějšímu bodu ČR. Závěr na Nordkap je kousek tlačení lesem, ale už se těším na spánek v útulně. Bohužel jsem se tam na info tabuli dočetl, že útulna byla zrušena. No nevádí, uléhám na stůl v altánku. Z minulé noci mám píchlou karimatku, takže spím na tvrdém a studeném. Je to poslední noc venku, tak mi to tolik nevádí. Za celý den jsem nepotkal ani jednoho závodníka.

Ujel jsem 181km, nastoupal 3934 výšk.metrů a na cestě jsem byl od 3:20 do 24:00

Romantika v Lužických horách

30.9.2026 - den 5. středa.

Myslel jsem, že budu spát do 4:00hod. Jenže asi ve 2:30 mě probudí světla nočních jezdců. Chvilí se ještě válím ve spacáku, ale už nemohu usnout. Navíc nechci, aby mě přejeli další. Vstávám, balím, jím a vyrážím na závěrečných 38km. Přetlačím malý kousek obávané mílařské cesty z Nordkapu. Pak už jedu po cyklostezkách přes Šluknov, Rumburk, Seifhennersdorf do cíle ve Varnsdorfu. Těším se do cíle a užívám si poslední kousek cesty. V cíli mě vítá Honza, dává mi cílové pivo a říká, že za chvíli bude snídane. Paráda, teplá snídane je zážitek. Na snídani mi gratulují borci, kteří jsou již v cíli. Příjemná atmosféra. Dávám si sprchu, myji kolo

a čekám na kluky za mnou. Přemýšlím o možnosti tady přespat, zapařit a jet domů až další den, ale nakonec se domlouvám s Petrem Tichým a jedeme odpoledne vlakem z Rumburku domů.

Ujel jsem 38km, nastoupal 552 výšk.metrů a na cestě jsem byl od 3:30 do 7:01

Byl to hodně těžký závod krásnou krajinou. Byl o něco kratší, než jindy, ale byl prý výrazně těžší. Těžké terény a hlavně kamenité cesty mě ničily. Moc mi to na nich nejelo. Střídaly se kameny, kořeny, občas drnovité louky a sem tam asfalt. A hlavně spousta kopců. Téměř celý závod jsem jel sám, což mi vyhovovalo, mám to rád. Vyčistí to hlavu od všech zbytečností. O to víc se cestou těším na setkání s ostatními závodníky. Většinou někde na jídle. Příští rok se jede jubilejní 10. ročník, tak to asi ještě jednou zkusím.

Výsledný čas **3dny, 19hodin a 1 minuta** (91hod. 1min.)

Celkem jsem ujel **725km** a nastoupal **13872** výškových metrů.

Oficiální výsledky zatím nejsou.

Podle sledování na FOLLOW.ME :

- Přihlášeno 166 závodníků, na startu stálo 153 závodníků (140 mužů a 13 žen).
- Do cíle se dostalo 135 závodníků (122 mužů a 13 žen). Vzdalo 18 závodníků.

Neoficiální výsledky z FOLLOW.ME:

Celkově jsem se umístil na 44. místě ze 153, v kategorii muži na 42. místě ze 139 (porazily mě 2 ženy).